

OTEVŘENÁ ZPOVĚĎ RODINY

PRUDILŮ

DANIELA KÁNTOROVÁ

motto

Otevřená zpověď rodiny Prudilů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Daniela Kántorová

Otevřená zpověď rodiny Prudilů – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

OTEVŘENÁ
ZPOVĚĎ RODINY
PRUDILŮ

DANIELA
KANTOROVÁ

Praha 2018

*Pro prababičku Mirku, která by se teď dmula pýchou
před Jindřiškou. Pro mojí mámu a tátu, jako důkaz,
že mě dobře vychovali. Prudilovi, který mě naučil
asertivnímu chování. A v neposlední řadě Jakobovi,
našemu synovi. Milujeme tě a už neprud'.*

Nejkrásnějším obdobím v životě ženy je těhotenství.

– autor neznámý
(moc dobře věděl proč)

ÚTERÝ

- **8. měsíc**
- **+ 19 kg**
- **nemám nic na sebe**
- **vypadám jako ztroskotanej hroch**
- **sex-appeal v nedohlednu**

Rozhodla jsem se, že místo statusů na Facebook si budu psát deník. Něco jako Bridget Jones. Jsme si hodně podobný. Taky má ráda víno. Dost jí rozumím. Akorát že já teď budu psát o svém – údajně – nejkrásnějším období v životě ženy. Těhotenství. A když to přežiju, hlavně teda psychicky, tak i o porodu a dalších moderních věcech, které mě čekají.

Přemýšlela jsem, jak svůj deníček pojmenuju, ale když mi hlavou začaly běhat názvy jako „těhotníček“, „těhulníček“, „devítiměsíček“, „předporodníček“ a podobně, měla jsem chuť umlátit se nervama.

Já takhle teda nikdy mluvit nebudu! Já teda ne!

A taky se odmítám registrovat na jakoukoli diskuzi, která obsahuje výrazy jako „manža“, „těhule“, „tchýča“, „plůdeček“, „počvachtal si“, či dokonce „ovulky sobě“.

A rozhodně nebudu chodit s dalšíma maminkama na hřiště a probírat, jestli je lepší kojit z levého prsa, nebo spíše z toho pravého. A taky nebudu číst žádný příručky! A odmítám se bavit na téma očkování.

PÁTEK

- **pořád 8. měsíc**
- **+ 19,3 kg**
- **místo oblečení kupuju stan (mají moji velikost)**

Nic mě nebaví, kromě jídla teda. Snažím se ale jíst normálně, abych moc nepřibrala. Zatím jsem snědla jen tři rajčata s hořčicí, dva bílé jogurty s medem, pouze jednu sušenku Milu a krupicovou kaši se zahradním salátem. Snažím se jíst zdravě. Cítím se líp. Přijdu si jako fitness máma. Možná že se tomu začnu věnovat a založím blog *Bud' fit s mámou*.

NEDĚLE

- **nic se nezměnilo**
- **váha nefunguje**

Dneska mě rozbřečela mrtvá moucha. Dost jsem s ní soucítila, a tak jsem jí v kaktusu udělala hrobeček. Jsem z toho zlomená. Nedokážu se na nic soustředit. Ta moucha za nic nemohla. Život je nefér. Dvě minuty ticha za mrtvou mouchu.

STŘEDA

- **už nechci být fitness mámou**
- **mám hlad**
- **váha je stále nefunkční**

Nic mě nebaví. Už to chci mít za sebou. Vypadám jako náruživěj vepř po vopici. Furt tloustnu, funím a věčně se o něco odrážím tím břichem. Nemám nic na sebe. Moje vlasy připomínají dost jetej mop ze základky. Už si nepřipadám jako žena.

PÁTEK

- **odmítám se vážit**
- **Prudil mě už pěkně vytáčí**
- **koupil baterku do váhy!!!**

Dělá mi to naschvál. Všechno. Absolutně nechápe moje potřeby a pocity. Prej abych si mohla zapisovat, kolik malej přibírá. MALEJ!!! Dost jasně jsem mu vysvětlila, že když jsem přibrala devatenáct kilo, neznamená to, že tolik bude vážit i to dítě! Soudě dle velikosti břicha to nebude dítě, ale malej Goa'uld! Proč já?! Opravdu jsem si vybrala správného otce pro své dítě? Jsem v zoufalé situaci!!!

PONDĚLÍ

- **+ 19,5 kg**
- **bříško se krásně zakulacuje**
- **budu máma!**

Dneska je venku fakt nádherně. Prudilovi to ráno dokonce i slušelo. Uvědomila jsem si, že ho vlastně miluju. Večer mě objímal a hladil. Bylo to krásný, chvílema jsem si přešla jako v americkém filmu. Mám tak dobrou náladu, že jsem si pustila písničky a tancuju. Sice u toho vypadám jako sjetej sysel s epileptákem, ale to mě nevodradí. Už se těším, až se Prudil vrátí z práce. Udělám mu sekanou s kaší a pak se na něj vrhnu.

STŘEDA

- **+ 11 000 kg**
- **máme doma krizi**
- **chybí mi máma**

Prudil prostě sežral sekanou a usnul. Máme doma vážnou krizi. Vůbec se mě nedotýká. Nic. Prostě vůbec nic! Že prej má strach kvůli malýmu. Snažila jsem se mu vysvětlit, že strach mít opravdu nemusí, protože je nemožné, aby se něco stalo. Urazil se. Volala jsem mámě a brečela. Mám pocit, že mě poslední dobou vůbec nikdo nechápe. Jsem na dně.

SOBOTA

- + 19,7 kg
- ať už to skončí!!!
- mám hlad
- je mi vedro

Zase nemůžu spát. Malej Prudil v břiše se rozhodl mi znovu vyhlásit válku, nevím teda za co, když mu pouštím do sluchátek moderní ukolébavky prasátka Peppy. Začínám být mírně nervózní. Nenapomohla tomu ani bonboniéra, ani kyselý okurky a ani houskový knedlík s nutellou! Jistě, teď si říkáte: Ježíši, tak je soudná? To opravdu chce být takový prase vyžraný? To já, až budu těhotná, tak se budu hlídat! (Hlídat budeš maximálně tak svoji bábu, kde je s těma větrníkama.) Já se totiž smířila s tím, že momentálně vypadám jako tlustej Johny Depp, i když předtím jsem zrovna mola Victoria's Secret nechodila ani jsem netrávila holčičí večery s Táňou Kuchařovou u ní v pokojíčku. No to je jedno, důležitý je, že jsem těhotná a pěkně nasraná!

Ano, jsem vulgární. Ano, jsem strašná matka. Ano, to dítě bude mít příšerný příklad. Ano, ty bys podle Pohlreicha vyvařila i plenky v kuřecím vývaru. Ano, jsi správná těhulka a máš doma super manžu, co si denně čvachtá na tvoji hrachulajdě, a ty to pak píšeš pod nickem láska_nebeská2015 do diskuzí o těhulkách.

Hele, kdo vlastně řekl, že těhotenství je nejkrásnější období v životě ženy? Ukažte mi ho, a já mu zařídím jednosměrnou jízdenku do lesů na Šumavu! Tuhle větu jsem

psala s dvanáctiminutovou přestávkou, kdy jsem byla opět pozdravit záchodovou mísu – WC je teď má druhá ložnice.

Během cesty ze záchoda jsem nezapomněla starýho Prudila seřvat, že chrápe jako celej skautskej oddíl a že je to všechno jeho vina, že nemůžu spát kvůli němu vlastně, že ho to vůbec nezajímá a ať mě nechá bejt. Jeho odpověď: „Lásko, to bude dobrý, máš jen pošťáky, dej si vanu,“ v kombinaci s výrazem naprosto utrápenýho tuleně a okamžitým usnutím mi moc nepřidala – chtěla jsem se pořádně zhádat.

Brečím. Píšu mámě, že ji mám ráda a že to fakt takhle dál se starým Prudilem už nejde, že mě jako naprosto nechápe a myslí jen na sebe, a to přece není normální. Jsem si jistá, že máme krizi. Je to vážný. Beru si na protest do postele Ropíčka. Ropíček je pes a je to moje životní láska. Je šťastnej. Oblízl mě – na rozdíl od toho chrápajícího makaka. Máma mi neodepisuje. Tohle bolí, mami. Jdu zkusit spát. Zítř se s Prudilem nebudu bavit. S mámou taky ne.

ÚTERÝ

- **odmítám se vážit**
- **je mi strašný vedro!**
- **nevím, jestli je Prudil správný partner pro život**
- **nesnáším americký filmy**

Můžete mi někdo vysvětlit, proč točej takový hovadiny? Těhotenství mělo bejt přece krásný období a já si ho měla užívat! Chodit k holiči, na nehty, s kamarádkama na kafe,

mít teplýho kamaráda a plánovat svatbu. Místo toho jsem věčně v nervech, furt brečím, chci se hádat, holič je sprostý slovo, nehty je ještě sprostší, kamarádky nemám (nemůžu víno), teplýho kámoše jsem na diskuzích nenašla a místo svatby plánuju pohřeb.

Prudil mě absolutně v ničem nechápe. Nikdo mě nechápe. Mojí domovskou stránkou se stal Google s výsledkama vyhledávání příznaků porodu. Nejčastěji volaným kontaktem můj gynekolog. A otázky vztahu řeším přes *Volajte věštcе*. Včera jsem se dovolala Isabell, prej mám bejt v klidu, všechno dopadne tak, jak má. Snad to dopadne líp než já při vyúčtování.

STŘEDA

- **spánek: 3 hodiny 12 minut**
- **nenávidim celej svět**
- **pořád jsem těhotná**
- **podpora: žádná**

Po dnešním vydatném spánku a nepřetržitým slalomu mezi WC a ložnicí jsem vstala. Samozřejmě plná elánu a překypující láskou jsem přivítala Ropíčka a pana Kevina. Stoupla jsem si na váhu a začala nadávat na Datart, co za hajzla tučného to prodávaj, že to není možný a svět to neviděl a nikdy si tam nekoupím už ani baterku do ovladače. Abych si zlepšila náladu, pustila jsem si písničky a připravovala se na sprchu. Hned mi začala hrát má oblíbená, tak jsem začala trošku tancovat. Při pohledu do zrcadla

mě přepadla silná úzkost a představa svíjející se housenky s nadváhou. Přestala jsem. Raději jsem si pustila Marii Pojkarovou a její hit *Pejskové se koušou*, to mě přivedlo samozřejmě do ještě větší deprese, takže jsem byla dobře naladěna a pokračovala dál v ranní hygieně. Jen co jsem vylezla, uviděla jsem Prudila.

Řekla jsem mu čau a nehodlala jsem s ním dál diskutovat na téma „Co mi zase je, že už jako fakt nemůže, že to není normální a takhle jako teda fakt ne“. To má pravdu! Takhle fakt ne! Máme krizi. Ostatně, to už jsem říkala, ale dneškem se mi to potvrdilo. Prudil má určitě milenkou! Určitě je to nějaká chemická blondýna z Východu. Prudil se tváří jako že nic a dělá ze mě hysterku z *Pošty pro tebe*. Nenávidím ho! Všichni chlapi jsou stejný!

Pouštím si *I Love You Baby* od Franka Sinatry a brečím. Zpívám. Je mi mě samotný strašně líto. Jsem děsnej chudák. Napsala mi máma. Prej se mám hodit do klidu a neprudit kravinama. Že jsem těhotná a mám jít radši uklízet.

Malej Prudil kope. Mám ho ráda, dává mi najevo, že je se mnou za každý situace. Myslím, že jsem super máma – pohladila jsem ho (dotkla jsem se břicha / panděra / jaderný bomby / prasopupčního břicha) a pustila ty ukolébávký teplýho prasátka Peppy. Cítím, že se se mnou něco děje. Cítím takový divný teplo a tlak v podbříšku, to je asi to, že začíná mateřství. Jako že ta pravá láska. Jsem máma.

Jdu si dát něco malýho k jídlu.

Prudil odjel ke svý mámě – borec. Je stejně drsnej jako Darth Vader v baletním úboru.

Jsem tu sama.

Brečím.

SOBOTA

- **venku je krásně**
- **miluju Prudila**
- **už jenom měsíc!**
- **jsem šťastná ženská**

Dneska je fakt krásně. Už jsem volala i mámě. Jen tak. Chtěla jsem jí říct, že ji mám ráda a že bude určitě super babička. Řekla mi, že to ví a jestli potřebuju ještě něco. Volala jsem i Prudilovi do práce, že se na něho děsně těším a taky jak moc ho miluju. Řekl mi, že to ví a že má jednání. Nevadí mi to. Jsem prostě hrozně šťastná. Dokonce jsem nakoupila a uvařím dneska báječnou večeři. Jenom tak, z lásky prostě.

NEDĚLE

- **bez spánku**
- **končím, vzdávám to, vopovaž se mi říct „To bude dobrý“, v tu chvíli končíš, kamaráde, konec, rozumíš**
- **pořád jsem těhotná**

Už nemůžu dál. Můj život nemá smysl. Vypadám jako vroteklej vorvaň s nadváhou, v krizi. Opět jsem nespala. Malej Prudil bude totiž stejně vtípnej jako začátky Petra Novotnýho ve *Zlatý mříž*.

Včera jsem totiž myslela, že už je to tady. Nejvíc to pro-

žívala samozřejmě moje máma a nejmíň Prudil, kterej byl už fakt po celým víkendu unavenej. Zkrátka už nemohl dál a ještě mě s úplně vážným výrazem prosil, že teď na to jako fakt nemá a ať počkám aspoň do půlnoci, že si musí dát dvacet.

Abych shrnula víkend. Prudil vlastně milenku nemá. Prej jako miluje mě a nemá v plánu to zatím měnit. Ano, ZATÍM. Typickej chlap. Počkej, až zhubnu, ti to natru – ježiši, to je krásná představa (měla bych vyfotit tu milku, co právě dožírám). No každopádně, abych pokročila dál.

V sobotu jsme jeli slavit narozeniny mé matky. Prudil jí s vítězným úsměvem a pohledem nadřazeného samce podal dvě kytky naprosto sociálních růží z Billy a já ji s láskou objala. Mám ji fakt ráda. Moje máma je strašně malá, a já mám furt pocit, že se o ni musím starat. Zítra má přijet, už se na ni těším, zase uvaří něco děsně dobrýho a vyžehlí s láskou další oblečky pro malýho Prudila. No takže jsme slavili, teda přesněji řečeno, oni slavili, já jen čuměla a popíjela čaj pro těhotný, který mám samozřejmě připravený na každou návštěvu.

Když začali všichni trsat a Prudil rozjel tanec rozlítostněnýho jelena, usoudila jsem, že tohle nezvládnou, těhotenskéj čaj je slabej materiál, a šla jsem si lehnout.

Ráno všem samozřejmě bylo ukrutně zle. A celá „snídaně“ (bylo 13.15) se nesla v duchu, jako že už fakt nikdy nebudou pít, že tohle nejde, že to těžce přehnali a dlouho fakt už nic nebude. To jim vydrželo do večera, než mě chytly křeče do zad a břicha.

Prudil začal plánovat, jak zapijou malýho Prudila. Navrhoval svolat celej fotbalovej tým, koupit prase a udělat

akci pro celý okresní přebor – ano, Prudil hraje na profesionální úrovni fotbal. Chytá za Počepice – to je prej něco jako Sparta nebo tak, ale údajně nemají moc příležitostí se ukázat, protože všichni jsou děsně pracující a nemají dostatek času. Prudil chytá v bráně. Už o něm psali i v místním deníku (přesněji řečeno, dvě věty, že dobře zachytil). Slavil to dva dny.

V těch největších křečích a bolestech jsem celou cestu domů poslouchala, jak ho dva dny neuvidím, protože první dítě se musí řádně oslavit. Máma byla přesvědčená, že už je to tady. Tchyně taky. Teta taky. Babička taky. A můj doktor byl ze mě totálně na prášky, když jsem mu během hodiny poslala sedm esemesek, jak je to asi tady, že to je teda nepravidelný, ale to je jedno, celá rodina si myslí, že to je fakt ono. Říkal něco o tom, že by se ten malej měl jmenovat spíš Neurol nebo tak nějak.

Porod se nekonal.

Všechny jsem děsně zklamala. Kromě Prudila, ten se vyspal, ale ráno byl zklamaný, neboť si uvědomil, že žádné zapíjení nebude. Zatím.

Máma s Prudilem se rozhodli mi do deníku dopsat i své pocity. Prý abych měla památku.

PRUDIL

Tak aby tady nebylo jen neustálé žvástání od nastávající matky, rozhodl jsem se jako budoucí otec nastínit svůj pohled na věc!

Od dnešního probuzení to kinder vejce jen prudí! Nejenom že mě v noci za neustálého mlácení, ponižování a opravdu velmi hlasitého napomínání: „Honzo, přestaň chrápat, nebo tě kopnu do hlavy,“ nenechala pořádně ani vyspat, ráno, když usnula, tak ze spaní řvala přes celý byt: „Honzo, do hajzlu, jdi koupit ten salát a přestaň odmlouvat!“ ale ještě ke všemu si mě dovolila nařknout z nevěry!

No jistě, samozřejmě, jako špatně placený marketingový ředitel si určitě můžu dovolit milenku. Co bych jí asi tak kupoval? Deodorant Fa v akci? Vlastně možná že bych i mohl, ale to pouze za předpokladu, že by to byla ženská v přechodu, po rozvodu, s 1+kk, která by dělala na přepážce banky, a já bych z toho měl poplatky za vyřízení.

Jak už určitě každý chlap ví, stát se matkou není nic jednoduchého. Je to vlastně ta nejtěžší věc na celém světě a vopovažme se to zpochybnit, protože tomu absolutně nerozumíme a v životě to máme jasně jednodušší. Nám totiž není věčně zle, nemění se nám nálady jako názory v politice, nemáme strach z porodu, a hlavně nevíme, jak to bolí!

Už jste některá zažila bolest z nakopnutí do mezinoží? Ne! Tak nám neříkejte nic o bolesti. A mezi náma, pro nás je to taky hodně náročný! Nejvíc na psychiku. Člověk musí stíhat chodit do práce, vydělávat peníze, být nejlepší kamarádkou, která vyslechne všechny problémy svojí drahé a věčně nasrané polovičky, obětním beránkem a v neposlední řadě fackovacím panákem! A to mi věřte nebo ne, není to tak jednoduchý jako dát řetízek do jinýho hrníčku.

A ano, jako borec jsem se sbalil a odjel za maminkou! Po měsíci, co jsem ji neviděl, bude stejně ráda jako zbytek rodiny, když ji poctím svojí návštěvou. A ano, jak jistě tuší

mužská část, dokonce tam dostanu po pár měsících i teplé jídlo, neboť moje máma není těhotná.

Takže abych to shrnul. Jsem milující muž, těžce pracující, velmi chápavý a v neposlední řadě také neskutečně tolerantní. Nejsem žádný makak ani nechrápu jak skautskej oddíl a neudržuju žádný vztah s nějakou imigrantkou. A aby to bylo jasné, dnes spím u mámy!

MÁMA

Dobrovolně sděluji, že jsem matkou matky malého Prudila a tchyní velkýho Prudila a babičkou naší rodinné lásky, zlatička, miláčka... dosadte si, co cítíte, pokud se nečekaně stanete babičkou.

Nevím, proč se pořád rozebírá, jak se cítí nastávající rodiče. To nevěděli, co dělají? To už zapomněli, co jsme jim vtloukali odmalička do palic?

Proč nikdo nepíše o NÁS prarodičích? Kde jsou články o tom, jak se zachovat, když to na vás děti všechno vybalí ve chvíli, kdy to čekáte nejmíň? No nic... ať si dělaj, co uměj, že to neuměj, stejně víte nejlíp. Vy máte svůj život (si v tu chvíli opravdu myslíte), vy už to máte za sebou, a kdyby se na hlavu stavěli, vás se to netýká. Ha ha ha... brzy pochopíte, jak bylo Rommelovi po El Alameinu.* Již v ten-

* Zeptala jsem se mámy, co znamená přirovnání „Jak bylo Rommelovi po El Alameinu“, a začala něco o debilech a o tom, jak s mojí výchovou zklamala, po kom vlastně jsem a ať na ni radši nemluví. Nebavím se s ní.

to okamžik je nicméně potřeba nastavit vhodnou strategii jak s výchovou (nařčení, že vydíráte, neberte vážně). Prosaďte si především jméno vnuka/vnučky, které se líbí vám. Pokud nechcete dělat babičku a dědu Jardovi, řekněte to nahlas. Já nechci zkrátka dělat babičku dítěti jménem Slavomír nebo Olda. Pokud si myslíte, že váš vnuk by se uplatnil jako zubař, prosaďte to už teď. Nebojte se, vy na to máte. Máte na to říct, co si doopravdy myslíte! Až bude sedět v lavici vedle Deža, bude už pozdě. Teď to musíte vzít do rukou vy!

Babička a děda – to je vážně strašný označení. Taky je důležitý, abyste jim trochu pomohla s domácností, kam co dát a jak to chodí. Nenechte se odbýt, vy na to máte udělat převrat. Ano, je pravdou, že mému vnukovi se již teď říká malej Prudil a pravděpodobně mu to už nikdo neodpáře. Ale to nemění nic na tom, že by z něho nemohl být skvělý plastický chirurg.

Ke konci těhotenství (dcery, ne mého) jsem udělila dceři několik rad týkajících se manželství (partnerství), ale jak jsem posléze zjistila, úplně zbytečně. Je chybou, že spolu mladí žijí „na psí knížku“, nebo naopak bylo chybou uzavřít několik manželství a z toho mylně vytvořit jakýsi manuál omylů, kterých je třeba se určitě vyvarovat? Proč teď slídí po každém náznaku Prudilovy partnerské neposlušnosti, když leitmotivem mých přednášek bylo „Co oči nevidí, srdce nebolí“? Co bylo špatně? Jako že jsem nebyla nikdy in a teď už jsem retro, jak se zpívá?

Měla jsem ji raději vychovávat méně kamarádsky, aby se mnou teď nechtěla řešit údajné Prudilovy nevěry? Nevím, jisté je, že výchovu malého Prudila vezmu do rukou jinak,

ale vezmu ji do rukou já. Budu spravedlivá. Lstivě použiju metodu cukru a biče. V celé rodině jsem jediná, kdo vaří, budu to mít jednodušší. Po poslední návštěvě jsem asi taky jediná, kdo pere a žehlí. Jsou to snad mé jediné zbraně? Není to málo?

Věřím, že není. Někdy je to víc než umět citovat velké klasiky. Svíčková, perkelt a zajíc na smetaně se stanou mými stavebními kameny. Díky, prostá jídla, navedla jste mě. Teď to vezmu do ruky jinak. Jako správná tchyně nastolím pořádek a hlavně řád!

Opět mi přišla SMS od dcery. Přemýšlím, jak reagovat.

STŘEDA

– KONČÍM!

Už nemůžu, fakt ne. Je mi strašný vedro. Ukruťný. Prudil mě absolutně nevnímá a kouká na *Ulici*. Tohle nejde, to nemůže dopadnout dobře. Nepomáhá ani studená voda z postřikovače na kytky, je mi jedno, že v tom je hnojivo! Je mi vedro! Nesnáším to tady! Pes tu pořád chodí a nahlas řape! Nazvala jsem ho arogantním hipsterem a dostala za to neskutečnej sprd od Prudila. Ať laskavě s tím chudákem takhle nemluvím, že nemůže za to, že jsem těhotná, a že kdyby mohl, tak by mi určitě na to řekl něco o neschopných paničkách, naprosto příšerným životě a tak dále.

Prudil si mě absolutně nevšímá. Omylem jsem na něho hodila mandarinku. Dneska jsem ho milovala přesně dvadvacet minut. Když přijel, dal mi pusu a šel se psem

ven. Pak mě začal otravovat život tím, že mu je tahle košile malá, proč jsem nevyprala tuhle, že v týhle vypadá fakt dobře na rozdíl od tý, co jsem vyprala, a že jsem to udělala určitě schválně, abych ho vynervovala. Nesnáším jeho košile!

Neuklidila jsem. Je mi to jedno. Všechno mi je už jedno. JE MI VEDRO! Kdyby aspoň ocenil, že jsem sedmkrát přestěhovala přebalovací pult. Neocenil. Až potom co jsem se ho zeptala klidným hlasem, jestli se mu to takhle líbí víc, řekl: „A CO?!“

No tak to ne, tohle! V ničem si nerozumíme, máme oba jiný pohledy na všechno! Už je pozdě.

JE MI VEDRO!!! Cítím, že se něco děje! Mám pocit, že budu rodit každou chvíli, tohle jinak není normální. Potím se jak dělník ze Skansky. Přejde mi, že těhotenství je součástí Českých drah. Furt jen čekáš... a čekáš... a čekáš...

19.36

Miluju Prudila, teď mi řekl: „Lásko, neboj se, jsem tu s tebou.“ Pustil mi zprávy. Dal mi pusy. Je skvělejší. Doufám, že si to prádlo pověsí sám. A sjede mi koupit kebab. A čokoládu. Copak toho chci hodně, když ho požádám, ať mi jede pro kebab?! Očividně to je děsnej problém. Teď momentálně poslouchám, proč jsem mu to neřekla dřív?! Jak asi, když jsem neměla chuť? Že mu to dělám opět schválně. Jistě. Tečou mi slzy, už nemůžu dál. Sjede tam.

PONDĚLÍ

- **4 těhotenské čaje**
- **2 hádky**
- **o usmíření**

Tak a je to tady. Poslední měsíc tažení. Kdo by to byl řekl, že to tak rychle uteče. Hele, zase tak hrozný to nebylo. Dá se to zvládnout. Jediný, co je teda nad moje schopnosti, je pochopit, jak chlapi myslí. Na to mi nepomůžou ani motivační videa ani chytré citáty a bohužel, jak jsem zjistila, tak ani partnerská poradna Jitky Douchové. Třeba dneska! Volá Prudil, jak mi je (jo, za to má bod, ale hned ho ztratil zase), říkám mu, že jsem unavená a celý den se válím a snažím se odpočívat. Tak mě pochválí a řekne mi, jak dělám správně, a hned nato prohodí tu smrtelnou větu: „Lásko, máme něco k večeři?“

Zhluboka dýchám. Snažím se nenervovat. Tep stoupá nezastavitelnou rychlostí. Naprosto klidným hlasem odpovídám: „Ano, lásko, večeři máš připravenou na straně dvacet šest,“ pokládám telefon a mlátím do polštáře s utkvělou představou, že to je právě Prudil.

Jdu se zlejt dalším čajem.

21.47

Opět jsem byla přesvědčena, že rodím, a ihned zkontaktovala celou rodinu. Prudil byl děsně v klidu a cestou do nemocnice si zpíval. Nechala jsem to bez komentáře. Neměla jsem sílu. Prudil zpívat neumí. Absolutně vůbec, a už vůbec ne Moniku Absolonovou.

Na příjmu mě hned poslali na monitor. Byl naprosto v pořádku a já prej ještě rodit nebudu. Ale i tak si mě tam pro jistotu nechají přes noc. Šla jsem to oznámit Prudilovi na chodbu, že dnes teda nerodim. Vzal to s naprostým klidem. Srdceryvně jsme se rozloučili: „Tak čau zejtra.“

Dali mě do takový kajuty na předporodní sál. Cítila jsem se smutně, ale to jen chvíli, pak jsem byla ochotná dát život za neurol.

Já prostě rodit nebudu. Po tom, co jsem zažila, odmítám rodit. Zkrátka odmítám. Přemýšlím, jak bych to jen popsala, jaký přirovnání se k tomu hodí nejvíc, ale to prostě nejde, neexistuje! Ta ženská musela být buďto děsně dobrou operní pěvkyní, nebo je ségrou Lucky Bílý. Každopádně mi neříkejte, že řvala bolestí. To si radši urvu nohu. Ten řev trval něco málo přes dvě hodiny. Pak teda vohromnej happy end. Hrdej tatínek chtěl být asi děsně vtipnej a tomu malýmu nebohýmu stvoření začal říkat: „Takhle prožila už dva porody.“ Velice příjemný poslech, doporučuji zařadit do vysílání Radiožurnálu.

Čekám, až mi Prudil řekne svou klasickou uklidňovací mantru, která mě dokáže vystřelit do vesmíru: „Neboj, lás-kyč, moje mamka to dala taky, a k tomu třikrát!!!“

A nejlepší je babička, která se mě děsně snaží povzbuzovat, a tak mi nezapomene vždycky říct, ať se radši pořádně vyspím do zásoby, jelikož pak už spát nebudu vůbec, ani hodinu. Vlastně už nikdy v životě se nevyspím.

ÚTERÝ

- přečteno pár diskuzí
- za chvíli budu máma (nebo už jsem?)

Dnešek jsem celý proseděla u počítače a hledala příznaky porodu. Všude psali to samé. Ale na diskuzích to měla každá ženská jinak. Tak jak mám sakra poznat, kdy rodim?! Nejlepší je hláška: „Každá pozná, že už nadešel její čas.“ Já to nepoznala nejmíň pětkrát. Co když začnu rodit doma? Nebo v autě? Nebo třeba když půjdu nakoupit? Radši nebudu nikam chodit.

Bude 4.50 a já nemůžu spát. Prudil opět chrápe. Když mu řeknu: „Na bok,“ otočí jen hlavu. Dělá to schválně. Navíc je na něho fakt nádhernej pohled. Má po celým obličejí nanesenou pastu na zuby. Jednou jsem mu totiž řekla, aby mě přestal otravovat s tím, že má hroznej pupínek a nikam takhle nemůže, že na to strašně pomáhá pasta na zuby a jak to používají všechny modelky na světě. Od té doby si tu pastu na sebe patlá každý den.

Koukám na svoje břicho. Je fakt velký. Zítra musím do porodnice na prohlídku. Jedu s mámou. Ta pokaždý, když jsme v porodnici, říká, jak je ohromně ráda, že už to má za sebou, a jak mi to absolutně vůbec nezávidí. Je to velice pozitivní člověk.